

gelseskommunen for Tiden bærer. Dette Lovforslag viser da ogsaa, at den højtærede Justitsminister for en Gangs Skyld har været lydhør overfor den praktiske Kommunalmands Krav; jeg takker herfor og haaber, at den højtærede Justitsminister stadig maa bevare et redebont Sind i saa Henseende; desværre var det jo ikke Tilfældet ved Behandlingen af Børnelovforslaget. Vort Parti er altsaa enigt i Indholdet af det foreliggende Lovforslag, som desuden vil bringe en ikke uvæsentlig Besparelse i den kommunale Administrations Udgifter, et Forhold, som ikke synes at være gaaet op for den ærede Ordfører for Venstre. For Københavns Kommunes Vedkommende vil Besparselsen alene i Administration blot ved Ændringen af dette lille Refusionsforhold beløbe sig til mindst 20.000 Kr. om Aaret. Det er dog en Besparelse, der er værd at tage med; jeg siger det til en ringe Trøst for den ærede Ordfører for Venstre. Vi anbefaler altsaa Lovforslaget, og jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger om selve Formuleringen af det.

Den ene Bemærkning tilsigter at gøre den kommunale Administration opmærksom paa, at det afgørende for, hvilken Amtsfond der skal refundere, saaledes som Forslaget i Øjeblikket er formuleret, er Patientens Opholdssted ved Indlæggelsen. Men samtidig vil jeg gerne forespørge den højtærede Justitsminister, hvorfor han egentlig har erstattet Udtrykket „Bopæl“, som fandtes i § 2, 6te Stykke, i Loven af 31. Marts 1900, med dette Udtryk „Opholdssted“; thi det sidste Udtryk giver særlig i de Tilfælde, hvor Personen har Bopæl eet Sted, men faktisk bliver syg, altsaa opholder sig, et andet Sted ved Indlæggelsen — og det er ikke saa sjældent Tilfældet netop under epidemiske Sygdomme —, Anledning til Tvivl om, hvad Meningen egentlig er. Jeg maa derfor bede den højtærede Justitsminister oplyse, om han med det nævnte Udtryk i Virkeligheden mener „Bopæl“, og hvorfor han saa ikke har sagt dette, eller om han faktisk mener „Opholdssted“, og i saa Tilfælde, hvorfor han da vil forlade den oprindelige Regel i Loven af 1900. Spørgsmaalet er ikke uden praktisk Betydning, særlig ikke i de store Kommuner, og navnlig ikke i Forholdet mellem København og Frederiksberg, hvor Folk tidt arbejder i den ene Kommune, men har Bopæl i den anden.

Den anden korte Bemærkning vedrører den efter min Mening noget uheldige For-

mulering af § 1, sidste Stykke. Det siges der, at hvis Patienten forlader Epidemisygehuset i Utide, skal hele Udgiften refunderes. Meningen er vist god nok, men Udtrykket forekommer mig ikke at være videre heldigt. Udtrykket „hele Udgiften“ maa lade antage paa Forhaand i hvert Fald, at Patienten i øvrigt betaler en Del af Udgiften; men disse Patienter betaler jo i Regelen intet. Desuden skal heller ikke den omhandlede Desertør, om jeg maa bruge det Udtryk, betale hele Udgiften, men kun den ifølge 1ste Stykke approberede Takst. Og endelig synes jeg, det er underligt at bruge Udtrykket „refunderes“ om den private Patients Betalingspligt, thi dette Udtryk leder jo Tanken hen paa Opgørelserne mellem de forskellige offentlige Kasser. Hvorfor ikke ganske simpelt bruge det logisk og sproglig bedst forstaaelige Udtryk: at han skal betale Kuren efter den i 1ste Stykke fastsatte Takst, og Beløbet kan i Mangel af Betaling inddrives ved Udpantning? I øvrigt anbefaler jeg paa mit Partis Vegne dette Lovforslag til hurtig Vedtagelse.

Det andet Lovforslag, Forslaget om en midlertidig Ændring i Epidemiloven, kan vi for vort Vedkommende ogsaa tiltræde. Det har, som den ærede Ordfører for Venstre nærmere udviklede, været Genstand for Udvalgsbehandling i Folketinget, hvor man naaede til Enighed om de fastsatte Takster, og da disse er noget højere end de, den højtærede Justitsminister foreslog, og der formentlig ikke er noget Haab om at faa dem yderligere forhøjet her i Tinget, skal jeg slaa mig til Ro paa dette Punkt. Den ærede foregaaende Talers Udtalelser eller Begrædelser tyder i alt Fald ikke paa, at der er noget Haab om at faa disse Refusionstakster bragt mere i Overensstemmelse med de faktiske Udgifter. Hans Betragtning synes mig dog ikke at være helt overbevisende, idet Forslaget her jo paa ingen Maade tilsigter at forhøje Udgifterne i og for sig, men kun at lette Udgifterne for Amtssygehuseene for visse kommunale Myndigheders Vedkommende ved at forhøje navnlig Statens Andel af Udgifterne, en Bestræbelse, som jeg i alt Fald ikke synes modsiger Ønsket om Sparsommelighed eller Tilbøjeligheden til Sparsommelighed, men som er rimelig, fordi disse Refusionstakster hidtil har været alt for smaa i Forhold til de faktiske Udgifter. Jeg ser derfor ikke Nyttens eller Nødvendigheden af den Række moralske Betragtninger, som den ærede foregaaende Taler fremsatte.